

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.716 van zestien december 2002
in de zaak A. 53.352/X-9457.**

In zake : Victor VANHAM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
de Advocatenassociatie van DIEVOET en partners,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Victor VANHAM op 19 augustus 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden van 15 juni 1993, houdende verwerping van het beroep dat door verzoeker is ingesteld na afloop van de termijn waarbinnen de beslissing van de bestendige deputatie van Brabant moest betekend worden over een beroep ingesteld tegen de beslissing van 3 mei 1989 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg waarbij de vergunning wordt geweigerd voor het verkavelen van een perceel, gelegen op de hoek van de Wolfshaegen en de Hoekstraat te Huldenberg-Neerijse, kadastraal bekend Sectie D, nr. 381 I;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur D. MAREEN;

Gelet op de beschikking van 5 april 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DEWANDRE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van Auditeur D. MAREEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 7 februari 1989 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg een aanvraag indient tot het verkrijgen van een vergunning voor het verkavelen van een perceel in vier loten voor open bebouwing, gelegen op de hoek van de Wolfshaegen en de Hoekstraat te Huldenberg-Neerijse, kadastraal bekend sectie D, nr. 381 I; dat bedoeld perceel volgens het bij koninklijk besluit van 11 december 1957 goedgekeurd algemeen plan van aanleg van de toenmalige gemeente Neerijse gelegen is in een "Landbouwzone A"; dat de stedenbouwkundige voorschriften van dit algemeen plan van aanleg voor bedoelde zone luiden als volgt :

"Zone voorbehouden voor de landelijke uitbatingen, voor woonhuizen en voor lichte nijverheidsuitbatingen binnen de grenzen, bepaald zoals in vorige zone; met uitzondering van deze noodzakelijk voor de landelijke uitbating zullen alleenlijk alleenstaande gebouwen kunnen worden toegelaten op percelen van minimum 20m breedte langsheen de aangelegde en uitgeruste wegen, en hebbende een minimum-oppervlakte van 8 aren eventueel zullen gekoppelde gebouwen kunnen toegelaten worden op gronden welke aan dezelfde voorwaarden beantwoorden, de minima worden dan op de helft teruggebracht.";

dat het perceel volgens het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgesteld gewestplan Leuven bestemd is tot "landschappelijk waardevol agrarisch gebied"; dat het volgens het bij besluit van de Vlaamse Executieve van 2 december 1992 houdende voorlopige vaststelling van het ontwerp-plan tot gedeeltelijke aanvulling van het gewestplan Leuven te Neerijse (Huldenberg), bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 maart 1993, is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 3 mei 1989 de vergunning weigert op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar; dat verzoeker op 31 mei 1989 beroep instelt bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant; dat de verzoeker, met toepassing van artikel 55, § 2, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (thans artikel 53, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996) op 16 oktober 1990 beroep instelt bij de Gemeenschapsminister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting; dat op 7 januari 1993 de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant besluit het beroep van verzoeker in te willigen en de vergunning onder voorwaarden verleent; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse aangelegenheden bij het bestreden besluit van 15 juni 1993 het beroep van de verzoeker verwerpt; dat het bestreden besluit steunt op onder meer de volgende motivering :

"(...)

Overwegende dat de bestendige deputatie in zitting van 7 januari 1993 vooralsnog een beslissing heeft genomen nopens het op 2 juni 1989 bij haar ingestelde beroep, hoewel reeds op 17 oktober 1990 hoger beroep werd ingesteld; dat de bestendige deputatie slechts bevoegd is om een beslissing te nemen zolang de aanvrager niet in beroep komt bij de bevoegde Vlaamse minister; dat, wanneer de aanvrager in hoger beroep is gekomen, zoals in huidig geval, elke beslissing van de bestendige deputatie genomen na dit beroep een rechtsongeldige beslissing is gezien, door het instellen van het beroep bij de bevoegde Vlaamse minister, de beslissingsmacht louter aan deze minister en niet langer aan de bestendige deputatie toekomt; dat de voorwaardelijke inwilligingsbeslissing van 7 januari 1993 van de bestendige deputatie derhalve onwettig is;

(...)

Overwegende dat, volgens het bij besluit van de Vlaamse Executieve van 2 december 1992 voorlopig vastgestelde ontwerpplan tot gedeeltelijke aanvulling van het gewestplan Leuven (B.S. 20 maart 1993), het goed gelegen is in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat het oorspronkelijke, bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven, waarvan de begrenzing werd gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 14 oktober 1992, het perceel eveneens in het landschappelijk waardevol

agrarisch gebied zoneerde; dat, luidens de artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, de agrarische gebieden behoudens bijzondere bepalingen enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven mogen bevatten; dat voor landschappelijk waardevolle gebieden beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen; dat in dergelijke gebieden de voorgestelde handelingen en werken de schoonheidswaarde van het landschap niet mogen in gevaar brengen;

Overwegende dat het eigendom tevens begrepen is binnen de begrenzingen van het bij koninklijk besluit van 11 december 1957 goedgekeurde algemeen plan van aanleg "Neerijssche"; dat de grond, volgens de voorschriften van dit plan, is gelegen in de landbouwzone A die voorbehouden is voor de landelijke uitbatingen, voor woonhuizen en voor lichte nijverheidsuitbatingen;

Overwegende dat, vermits deze bepalingen in strijd zijn met de in het voorlopig vastgestelde ontwerp-gewestplan vastgelegde bestemming, er een tegenstrijd ontstaat tussen de bestemmingsvoorschriften van het algemeen plan van aanleg en deze van het latere voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan; dat, volgens het arrest van de Raad van State nr. 23.832 de dato 20 december 1983 inzake Steeno, de bestemmingsvoorschriften van een gemeentelijk plan van aanleg, in casu van een algemeen plan van aanleg, die in strijd komen met deze van een later vastgesteld gewestplan, en naar analogie met deze van een later voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan zijn opgeheven; dat derhalve in huidig geval dient te worden geoordeeld op basis van het voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan;

Overwegende dat de vooropgezette residentiële bebouwing afbreuk doet aan de landbouwbestemming die in dergelijk gebied moet gevrijwaard blijven en daarom principieel niet kan aanvaard worden;

(...)"

en besluit met de volgende overweging :

"Overwegende dat de aanvraag moet verworpen worden zowel wegens strijdigheid met de in de grondkleur aangegeven bestemming tot agrarisch gebied, als om reden van strijdigheid met het dwingend verordeningvoorschrift dat gebiedt de schoonheidswaarde van het landschap te vrijwaren; dat het verkavelingsontwerp geen rechtsgrond kan vinden in artikel 23, 1° van het inrichtingsbesluit der gewestplannen, doordat het daarin opgenomen uitzonderingsvoorschrift niet toestaat af te wijken van verordeningvoorschriften, zoals artikel 15, tweede lid van het inrichtingsbesluit die de toepassing van uitzonderingsvoorschriften à priori uitsluiten teneinde de specifieke waarden van het gebied te vrijwaren en te ontwikkelen en omdat de aanvraag om de eerder aangehaalde redenen de goede plaatselijke ordening schaadt en de bestemming van het gebied in gevaar brengt; dat het beroep van de partikulier derhalve dient verworpen te worden."

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 55, § 2, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van

de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (hierna : stedenbouwwet) en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de bestreden beslissing stelt dat de beslissing van de bestendige deputatie genomen na beroep een rechtsongeldige beslissing is omdat door het instellen van beroep bij de bevoegde Vlaamse minister de beslissingsmacht louter aan de minister en niet langer aan de bestendige deputatie toekomt, terwijl de termijn waarover de bestendige deputatie beschikt om uitspraak te doen geen vervaltermijn is, dat het beroep van verzoeker "gericht was tegen de 'beslissingscommissie' van de bestendige deputatie en dit beroep door de laattijdige beslissing van de bestendige deputatie dus zonder voorwerp werd", dat de uitspraak van de bestendige deputatie bijgevolg een eindbeslissing is, dat de beroepsmogelijkheden voorzien in de stedenbouwwet alleen in het voordeel van de aanvrager mogen werken, dat verzoeker geredelijk mocht aannemen dat de Vlaamse regering, "door zich ervan te onthouden de bestendige deputatie van de provincie Brabant op de hoogte te brengen van het bestaan van het beroep, te kennen heeft gegeven dat zij wenste dat de bestendige deputatie haar rechtsmacht onbeperkt zou uitputten";

Overwegende dat verwerende partij als verweer in haar memorie van antwoord 's Raads arrest SUENENS nr. 21.992 van 22 februari 1982 letterlijk citeert;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat het procedureverloop in het door de verwerende partij aangehaalde arrest niet gelijkaardig is aan het procedureverloop in onderhavige zaak, dat in de door de verwerende partij aangehaalde zaak, de bestendige deputatie een weigeringsbeslissing trof na het beroep, terwijl in deze zaak de bestendige deputatie het hoger beroep inwilligde, dat verzoeker in het door de verwerende partij aangehaalde arrest geen belang had om zich op de laattijdige beslissing te beroepen, terwijl dit belang in deze zaak evident is; dat verzoeker verder stelt dat artikel 55 van de stedenbouwwet enkel in het belang van de aanvrager kan werken en dat hij derhalve het recht heeft om zich op de eerste beslissing te beroepen;

Overwegende dat artikel 55, § 2, tweede lid van de stedenbouwwet bepaalt dat de aanvrager bij de minister in beroep kan komen, bij gebreke van ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie, na afloop van de termijn

waarbinnen deze plaats moest hebben; dat uit het door dit wetsvoorschrift gegeven recht van beroep bij de minister voor dit bestuursorgaan de verplichting voortkomt om over dat beroep uitspraak te doen; dat het effectief instellen van het beroep door de aanvrager dan ook de bouwaanvraag aanhangig maakt bij de minister en de beslissingsbevoegdheid in de zaak van de bestendige deputatie overdraagt naar deze laatste, derwijze dat de bestendige deputatie op definitieve en onherroepelijke wijze de bevoegdheid is ontnomen zich nog over het bij haar aanhangig gemaakte beroep uit te spreken; dat uit wat voorafgaat volgt dat door het instellen van beroep bij de Vlaamse minister de na het instellen van het beroep door de bestendige deputatie genomen beslissing geacht moet worden met overtreding van de haar wettelijk toegekende bevoegdheid te zijn vastgesteld en derhalve geen rechtsgevolgen kan hebben; dat het argument dat de in de stedenbouwwet voorziene administratieve beroepen "onmogelijk 'kunnen inhouden' dat de aanvrager van een verkavelingsvergunning nadeel lijdt door het instellen van beroep bij de Vlaamse regering wegens beslissingsomissie, terwijl zijn aanvraag a posteriori door de bestendige deputatie werd ingewilligd", geen steun vindt in de door verzoeker aangehaalde wetsbepaling, en de negatie inhoudt van de door de wetgever ingerichte bevoegdheidsoverdracht als waarborg tegen het stilzitten van het bestuur; dat geen wettelijke bepaling stelt dat genoemde bevoegdheidsoverdracht slechts ingaat met de kennisgeving van het beroep aan de in gebreke gebleven overheid; dat ook het argument dat de beroeper geredelijk mocht aannemen dat de Vlaamse regering door haar onthouding de bestendige deputatie op de hoogte te brengen van het ingestelde beroep, te kennen had gegeven dat zij wenste dat de bestendige deputatie haar rechtsmacht onbeperkt zou uitputten, niet in kan gaan tegen de wettelijke gevolgen van het instellen van beroep daargelaten overigens de vraag of deze plicht toen in hoofde van de Vlaamse regering bestond en of aan dit verzuim het door de verzoeker gewenste gevolg kan aan worden gekoppeld; dat tot slot wat de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet betreft, verzoeker verzuimt concrete gegevens aan te voeren waaruit zou blijken dat hij anders zou zijn behandeld dan andere rechtsonderhorigen die zich in een identieke toestand bevinden; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 10 van de stedenbouwwet, van artikel 129 (thans: 190) van de

Grondwet, en met toepassing van artikel 107 (thans : 159) van de Grondwet doet gelden wat volgt :

"Doordat de bestreden beslissing uitgaat van de bestemming in het gewestplan Leuven als landschappelijk waardevol agrarisch gebied, terwijl het vaststaat dat de voorschriften van dit gewestplan niet bindend zijn en de burger niet tegenstelbaar zijn, daar de vereiste modaliteiten van openbaarmaking, waaronder de orthofotoplannen met de bestaande toestand tot op heden nooit in elk gemeentehuis van het door het gewestplan bestreken gebied werden neergelegd ter inzage (...), en terwijl, artikel 107 van Grondwet de Rechterlijke Macht gebiedt een onwettig besluit zoals een niet regelmatig bekendgemaakt gewestplan buiten toepassing te laten.";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord antwoordt op het tweede en derde middel samengenomen; dat zij doet gelden dat "uit het arrest Steeno (...) (blijkt) dat, in overeenstemming met de door haar genomen en thans bestreden beslissing, een gewestplan inderdaad voorrang heeft op een algemeen plan van aanleg", dat bijgevolg het gewestplan Leuven en het ontwerp-plan voorrang hebben op het algemeen plan van aanleg Neerijse; dat verwerende partij verder in ondergeschikte orde stelt dat voor zover het gewestplan Leuven, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 april 1977, niet geldig zou zijn bekendgemaakt, quod non, niet kan voorbijgegaan worden aan de geldende kracht van het voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan, vastgesteld bij koninklijk besluit van 2 december 1992 en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 maart 1993;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord met betrekking tot het tweede middel stelt dat de verwerende partij bij haar stelling blijft dat het gewestplan Leuven geldig zou zijn bekendgemaakt, zonder de feiten die verzoeker aanhaalt waaruit de niet-tegenwerpelijke van het gewestplan moet worden afgeleid ernstig te betwisten, dat niet alle bekendmakingsformaliteiten van het gewestplan Leuven vermeld in artikel 10 van de stedenbouwwet werden nageleefd wat is bevestigd in rechtspraak van de Raad van State, dat de bestreden beslissing zich als dusdanig niet op het gewestplan mocht baseren, dat ook niet bewezen is dat het door verwerende partij aangehaalde voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan, op geldige wijze is bekendgemaakt, dat ook dit ontwerp-

gewestplan niet geldig is bekendgemaakt en dus ook niet tegenwerpelijk is aan de verzoeker;

Overwegende dat uit het bestreden besluit blijkt dat het steunt op het bij besluit van de Vlaamse Executieve van 2 december 1992 voorlopig vastgesteld ontwerp-plan tot gedeeltelijke aanvulling van het gewestplan Leuven te Neerijse (Huldenberg); dat volgens dit besluit het perceel is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat luidens artikel 2, § 2, van de stedenbouwwet zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit, de ontwerpen van gewestplannen die door de minister voorlopig zijn vastgesteld, dezelfde bindende en verordenende kracht hebben als de definitief vastgestelde gewestplannen; dat, daargelaten de vraag of, zoals verzoeker betoogt, het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgesteld gewestplan Leuven al dan niet op de wettelijke wijze is bekendgemaakt en zo neen, of dit inhoudt dat het buiten toepassing dient te worden gelaten, het bestreden besluit wettig kon uitgaan van de bestemming van het perceel als landschappelijk waardevol agrarisch gebied, zoals die op het ogenblik van het bestreden besluit voorlopig vastgesteld was in voornoemd ontwerp-gewestplan;

Overwegende dat de verzoeker in de memorie van wederantwoord de exceptie van onwettigheid van het voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan aanvoert; dat de Raad van State de toepassing van een onwettig ontwerp-gewestplan enkel weigert indien verzoeker op ontvankelijke wijze en op goede gronden de onwettigheid aanvoert en bovendien binnen de perken waarin hij de onwettigheid inroept; dat verzoeker daarenboven de exceptie in limine litis moet opwerpen, dat wil zeggen dat verzoeker de exceptie moest opwerpen in het inleidend verzoekschrift; dat, indien de onwettigheid van het toe te passen voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan niet in limine litis wordt opgeworpen, de partijen voor de rest van het proces geacht worden het voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan dat hun wordt tegengesteld, wettig te bevinden; dat verzoeker de wettigheid van het ontwerp-gewestplan niet heeft betwist in het verzoekschrift; dat de exceptie wordt verworpen; dat het tweede middel niet tot vernietiging kan leiden;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending van artikel 14, 3° van de wet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw van 29 maart 1962 aanvoert; dat hij doet gelden wat volgt :

"Doordat het bestreden besluit stelt dat de voorschriften van het bij K.B. dd. van 11 december 1957 goedgekeurde "APA Neerijche", waarin de litigieuze percelen werden bestemd als landbouwgebied A, geschikt voor landelijke uitbatingen, woonhuizen en lichte nijverheidsuitbatingen, wordt gederogeed door het later vastgestelde gewestplan, goedgekeurd bij K.B. dd. 7 april 1977, en naar analogie door het voorlopig vastgestelde ontwerp-gewestplan, vastgesteld bij K.B. dd. 2 december 1992, en vermeld in het Belgisch Staatsblad dd. 20 maart 1993. waarin de litigieuze percelen worden bestemd als landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en dus niet voor de inplanting van residentiële woningen in aanmerking komen,

terwijl, het Algemeen Plan van Aanleg Neerijche dd 11 december 1957 reeds bestond voor het ontstaan van voornoemd gewestplan en voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan, en bijgevolg op deze plannen prevaleert en er blijvend boven moet worden gerespecteerd (...),

en terwijl dus met betrekking tot de bestemming van de litigieuze percelen grond, de voorschriften van het APA Neerijche dd. 11 december 1957, dat expliciet de mogelijkheid tot het optrekken van woonhuizen in de betrokken percelen voorziet, moeten worden gerespecteerd, en noch het Gewestplan dd. 7 april 1977, noch het voorlopig vastgestelde ontwerp-gewestplan dd. 2 december 1992, met betrekking tot de litigieuze percelen van toepassing kan zijn.";

Overwegende dat zoals bij het tweede middel is uiteengezet, de verwerende partij het tweede en derde middel samen heeft beantwoord;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat uit de gegrondheid van het tweede middel, de gegrondheid van het derde middel moet worden afgeleid vermits het bestaande "APA Neerijse" in elk geval verbindende kracht heeft, nu het gewestplan Leuven dit niet heeft; dat "uit het door de tegenpartij aangehaalde arrest Steeno (...) enkel (kan) worden afgeleid dat door de goedkeuring van een hoger plan van aanleg met betrekking tot een bepaald gebied, de eerdere vastgestelde lagere plannen van aanleg met betrekking tot dit gebied hun juridische slagkracht verliezen wat de met dit hoger plan tegenstrijdige bepalingen betreft"; dat "het arrest Steeno (...) echter nergens vermeldt dat de eerder goedgekeurde lagere plannen van aanleg door de goedkeuring van een later hoger plan van aanleg worden opgeheven; (dat) deze lagere plannen blijven bestaan, maar hun uitvoering (...) enkel (wordt) verhinderd door de bepalingen van een geldig hoger plan van aanleg in zover dit hoger plan bepalingen bevat die met de lagere en eerdere plannen strijdig zijn", dat aangezien het gewestplan Leuven niet-toepasbaar is de bepalingen van het algemeen plan van aanleg Neerijse van toepassing blijven;

Overwegende dat uit het hiervoor hernomen voorschrift van het bij koninklijk besluit van 11 december 1957 goedgekeurd algemeen plan van aanleg "Neerijse" blijkt dat binnen de voorwaarden bepaald in het stedenbouwkundig voorschrift, "woonhuizen" en "lichte nijverheidsuitbatingen" kunnen worden vergund; dat zulks niet in overeenstemming is met de voorschriften van het hiervoor reeds aangehaald voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan en overigens als zodanig door verzoeker in het middel niet wordt betwist; dat met toepassing van het op het ogenblik van het bestreden besluit toepasselijke artikel 2, § 2, van de stedenbouwwet, het besluit van de Vlaamse Executieve houdende voorlopige vaststelling van het ontwerp-plan tot gedeeltelijke aanvulling van het gewestplan Leuven te Neerijse (Huldenberg) het bij koninklijk besluit van 11 december 1957 goedgekeurd algemeen plan van aanleg "Neerijse" buiten toepassing stelt in zoverre de voorschriften ervan niet in overeenstemming zijn met het voornoemd voorlopig vastgesteld ontwerp-gewestplan; dat het door verzoeker aangevoerde artikel 14, derde lid, van de stedenbouwwet geen afbreuk doet aan het bepaalde in artikel 2, § 2, in fine van de stedenbouwwet dat overigens betrekking heeft op de mogelijkheid van de gemeenten om vrijgesteld te worden van de verplichting tot het vaststellen van een algemeen plan die ze krachtens artikel 14, eerste lid, van de

stedenbouwwet hebben en niet op de hiërarchie onder de plannen; dat in de mate dat het middel zich richt tot het gewestplan Leuven, uit de bespreking van het eerste middel volgt dat deze kritiek niet dienend is; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat er grond is om het onderzoek van de zaak voort te zetten,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het Auditoraat wordt ermee belast het onderzoek voort te zetten en een aanvullend verslag op te maken.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien december 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.